

ЗМЕИ

Като ме питашъ — ще кажа :
нивята, Яно, запалвамъ,
ала сѣното не мога,
че има билки сѣкакви.

Народна пѣсенъ.

— Вечерта късно, когато жива душа по улицитѣ нѣмало и месецътъ се потулилъ задъ Вѣлия камъкъ, горномахленчени видѣли, какъ отъ небето паднала една голѣма, колкото кринче, огнена топка, изпрѣщѣла и се прѣснала на хиляди искри. На мегданя предъ вашитѣ порти станало видело като дене, а купитѣ на дѣдо Ноя щѣли да пламнатъ. Яно мари, Змея падналъ предъ васъ.

— Лъжатъ, Никола!

— Не лъжатъ. Снощи, като мина край дома съ котлитѣ, подъ ржченика ти висѣха две ясни гергинис кога се върна, нѣмаше ги. За него ли ги остави на плочата?

— Забравила съмъ ги. Снехъ ги да не паднатъ у гираня доде налѣя, мѣчно ми бѣше, забравила съмъ ги.

— Чакахъ го презъ нощъта доде пропѣятъ втори пѣтли, ако бѣше дошълъ. . .

— Защо вѣрвашъ на хората!